

ALADA

LA VICTÒRIA DE SAMOTRÀCIA

La Berta s'aixecà mandrosa: darrerament li costava dormir i no descansava bé. Sentia molèsties a l'espatlla , en aquell lloc on notes picor i no pots arribar mai per molt que t'esforcis. Caldria anar al metge.

Després d' esmorzar amb desgana decidí endreçar una capça plena de velles fotografies,

Respirà profundament i passà les mans per damunt de les eternitzades imatges separant-les amb inapetència . De sobte, es fixà en unes que mostraven la figura de la Victòria de Samotràcia . Amb un somriure al rostre recordà com li agradava aquesta escultura; les dues ocasions en que visità el museu del Louvre es quedà extasiada mirant totes les perspectives d'aquella obra meravellosament mutilada. ....

Deixà la feina i es dirigí al balcó, va corre les cortinetes d' organdí i mirà el cel sense núvols . Respirà profundament.

Notà novament molèsties.

No podia veure com li sortien unes ales diminutes com les de totes les victòries alades.

SÍ...NO...SÍ...

Va fer un xiscle ensordidor. Notà com si li arranquessin les cames del terra.

Algú enlairava el seu cos i la premia amb força i delicadesa alhora. Tot d' una es sentí marejada i desorientada. Portà les extremitats al cap mentre feia una ganyota de dolor:

- quin mal !

Era com si li extirpessin els cabells , gairebé semblava que la volguessin decapitar .

El turment es feia cada cop més intens i pensà que tot allò no podia tenir bon final.

Mentrestant, sentia una veu llunyana:

- m' estima... no m' estima...m' estima...

Maleïts enamorats!, pensà la Marga, ja tenim aquí la primavera.

APÀTICA

Respirà profundament, es notava feixuga, cansada, sense esma ni interès per res. Últimament , no realitzava les més essencials activitats diàries; s'havia tornat descurada amb la seva pròpia imatge i en la higiene més elemental.

Recordava com, des de ben joveneta, les seves tietes li varen inculcar la virtut de la neteja i la pulcritud en tots els sentits, tant físics com morals.

Darrerament, ho havia deixat de banda tot: ni els hàbits, ni les bones intencions, ni la feina ben feta, ni...res la motivava.

Això sí, gaudia d' allò més, fent xisclar i esgarriant les velles endolades que es trobava pels carrers estrets.

Cap a l' hora baixa passejava pels carrerons i no tornava a la seva tomba fins a trenc d' alba.

LA FALGUERA

El ulls li cremaven, semblava que tinguessin tota la sorra de la mediterrània dins.

Era ja el temps de primavera i els efectes que produïa en el cos i l'esperit de la Clara no mostraven res de bucòlic. Totes les al·lèrgies tenien representació en el seu físic.

Aquesta vegada se li afegia el perllongat cansament d'una feina pesada i massa contínua.

Es tragué les ulleres, que cada vegada li feien menys servei, premé les parpelles amb les puntes dels dits fins que s'ajuntaren a l'inici dels nas i es fregà la part central del front amb signe de dolor. S'incorporà amb un llarg gemec mentre portava les mans cap als ronyons intentant alleugerir la tensió.

Aquesta feineda dels últims dies l'estava matant, però matant literalment. No acabava mai l'encàrrec de correcció d'aquells documents que no tenien per a ella ni cap interès professional, llevat de l'econòmic, ni cap motivació personal. Amb la intenció de descansar, pensament aquest poc encertat, havia dedicat la tarda a netejar les males herbes del petit i ridícul jardí del darrere de casa.

Mira que sabia prou bé que la parietària i altres plantes gens profitoses li produïen una reacció al·lèrgica que la deixava plena de picors, de grans i grans i vermellors en tot el cos,, però, no!...calia netejar el jardí. " És per trencar la rutina "- es deia- i ara,, El seu estat era llastimós.

La Clara culpava de la picor de gola i del tap al nas a aquella falguera estranya que havia sorgit , feia uns mesos, del racó més obac del jardinet ; però era ara, a l'abril, que es desenvolupava amb excés.

Mirà per la finestra sense cap mena d'interès. S'havia fet fosc molt aviat i era un negre verd especial el d'aquella nit. Obrí la finestra i entrà, amb impetuositat exagerada, la falguera aliena .

Quedà estabornida al terra, ofegada pels efluvis tòxics de la planta.

Dies més tard , el noi dels encàrrecs que anà a recollir el treball de traducció es cansà de picar el timbre.

En el full de ruta havia escrit: “no contesten, deu fer molts anys que no hi viu ningú ja que tota la casa està envoltada d’una trepadora molt estranya”.

SOMNIS?

Aquest matí m’he llevat d’hora. Tot em feia mal i encara continua la sensació de malestar.

Porto ja uns dies que dormo molt malament per culpa d’aquests maleïts malsons que em persegueixen com gossos de caça ben ensinistrats i que es repeteixen dia darrere dia.

He parlat amb les amigues de la meva situació i dels continus patiments, però després de moltes divagacions l’única solució lògica sembla ser la d’anar a consultar un especialista. Jo però, no tinc fe en aquests metges: no veig clar que sàpiguen endinsar-se en la ment humana i descobrir l’arrel de les malalties. D’avui no passa! He d’anar al metge!.

No puc somiar cada nit aquestes històries que semblen reals i que em desperten amb un sobresalt. Unes vegades sóc una margarida a qui li arranquen els pètals ,d’altres m’ofeguen les plantes o estic morta i sóc un fantasma.

El pitjor de tot això és l’aparició d’aquests grans enormes que m’estan surtin a les espatlles.

D’avui no passa que vagi a cal metge.

MARTA PITARC

ALADA

MARTA PITARC